

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide •Danica• dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 6. kimovca 1895.

List 36.

Iz Jugoslavije v Loreto. — Marijina hišica.

V nedeljo, 25. avgusta, po službi Božji v kapucinski cerkvi, podal sem se na parobrod „Vila“, koji plovi vsaki teden dvakrat od Reke v Ankono in tolikrat od tam na Reko, toraj je lepa priložnost tudi za božjepotnike, ki želijo obiskati Marijino presv. hišico v Loreti, osobito letos, ki se tam slovesno in verno-pobožno obhaja šeststoletnica čudežnega prenesenja hišice Matere Božje v Loreto. In ker je bila sv. hišica Device Marije na Tersatu in od tod čudežno prenesena v Loreto prek jadranskega morja, nam je prav priložno obiskati prvo to Svetišče na Tersatu. Svetovati je Slovencem in Jugoslovanom, spovedati se na Tersatu, kjer zamo-rejo se spovedati v materinskem jeziku, ker v Loreti se to bolj težko opravi; s Tersata pa se potem podati v Loreto. Parobrod odplovi vsaki četrtek in vsako nedeljo o poli osmih v jutro v Ankono. Toraj treba je priti v sredo ali v soboto na Reko in na Tersat, da se opravi po-božnost v tersaškem Marijinem svetišču.

Stopivši na lepi, močni, večino železni in prostorni parobrod „Vila“ opazil sem i božje-potnike, namenjene v Loreto, nekoji bili so iz Slavonije od Djakova v slovanski narodni obleki. Ali se Slovenija in Slovenci ne bodejo skupno predstavili Mariji Devici v njeni sv. hišici o tej slavni in milostni svetoletni šeststoletnici? Skoz Reko se pride berž v Loreto in ne z velikimi stroški.

Prevoz (plovba) od Reke v Ankono se plača na parobrodu, stane 3 gld. na tretjem razredu.

Odplovili so z reškega pristanišča po mor-skem zalivu med Istrijo in otokom Kerkom.

Vreme lepo, morje mirno, božjepotniki veseli: a parobrod lahko in jako berzo plovi po morski gladini. Božjepotniki opravljajo sv. rožni venec, čitajo pobožne knjige in pevajo svete pesme.

Nobenega, celo slabega ženskega spola, ni napadla morska bolest, niti kakova slabina.

Na večer istega dne, v nedeljo 25. avgusta, doplovili smo v Ankono. Italijanska financa ni nam pertljage mnogo pregledovala, ko je zvedela, da idemo v Loreto. Kedor hoče prec v Loreto, mora berž najeti voz in se odpeljati na kolodvor, da ne zamudi vlaka, ker o 6. uri dospe paro-brod k pristanišču, a četert na sedem odide že-lezniški vlak iz Ankone v Loreto. Mi obiskali smo v Ankoni prvo Jezusa Kristusa v presv. Zakramentu oltarja, v cerkvi presv. Rešnjega Telesa, ki stoji ob ulici, ktera derži iz mesta na kolodvor.

Ob 11. uri v noči ide berzovlak v Loreto, in tega smo čakali. Večerjali smo v gostilni drugo stran ulice nasproti kolodvoru. Treba je pa v Italiji préd vprašati za ceno jedilom; če ne, je ptujcem dvakrat in trikrat več zaraču-nano. Dobili smo dbbro jesti, zakuhane juhe in pečenih rib za malo ceno.

Odpeljavši se ob jednajsti uri, došli smo o polunoči na loreški kolodvor. Tu čakajo izvoz-čeki, ki vozijo za nizko ceno v dobre pol ure oddaljeno Loreto. Mi smo šli peš na rajsko lepi grič, kjer stoji največe Marijino svetišče, oprav-ljajoči molitev sv. rožnivenca in solzeč se sve-tega veselja, nepopisljivo ginjeni, gledajoči veli-častno baziliko, v ktere sredini pod krasno ku-polo stoji presv. hišica Marije Device Božje in naše matere. Dospeli smo na griček in skozi vrata k cerkvi in okolo nje na velekrasni cer-

kveni terg. V jutro bili smo še v Reki in isti dan o polnoči v Loreti pred vrati največega svetišča Matere Božje. Ostali smo čakajoči in čuječi pri Marijinih vratih in pri podbojih durin. —

Ob 3. uri proti jutru oglasijo se veličastno doneči zvonovi, vrata cerkvena se odpro, stopimo v razsvitljeno krasno baziliko, in pred nami stoji na vzvišenem mestu Marijina sv. hišica, v kateri se začne prva sv. maša. Zamogli smo precej iti v nekdanje priprosto, ubogo stanovanje Jezusa, Marije in sv. Jožefa na zemlji. Nemogoče je pa opisati in razumljivo naznaniti občutke duše in priprosto detinsko-vernega živo kerščansko rimo-katoliškega serca pri dohodu k Marijini hišici in vhodu v to čudežno svetišče — v zemeljski domek brezmadežne Device — Matere Božje in naše nebeške Kraljice. —

Sv. hišica Marije v Loreti je največje Marijino svetišče na zemlji; ko bi to ne bilo, ne bila bi ta revna hišica nazareška tolikokrat in tako čudežno prenesena. Za istino, v njej bivala je brezmadežena najsvetejša Devica Marija, v njo stopil je iz nebes nadangelj Gabrijel in ji donesel pozdrav in oznanjenje od Boga trojedinega, v njej spočela je od sv. Duha Sina Božjega, v njej je večna Beseda očetova meso postala in med nami bivala, v njej je Bog postal človek, v njej je Devica Marija postala Božja Mati. V tej presv. hišici se je neskončni Bog do propadlega človeštva ponižal, da bi ga k sebi povzdignil. Jezus Kristus, Bog-človek, vidno in osebno bivajoč med človeškimi otroci na zemlji, je v tej sv. hišici pri svoji deviški materi največ časa bival, približno od 7. do 30. leta starosti svoje, po človeški naravi. —

(Konec nasl.)

Otrok Marijin — rešivni angelj v poslednji uri.

Devetinsedemdesetletna ženska, hroma in pri ljudeh sploh na slabem glasu, je bila popolnoma brezverna. Nekega dne jo obišče majhna deklica, goreča častivka Marijina, in ti pove zastarano grešnica, da ni bila že trideset let pri spovedi in sv. Obhajilu.

Pobožna deklica obljubi Bogu, da hoče na vsak način že skoro zgubljeno dušo zopet za Njega pridobiti.

„Imate li kako svetinjico?“ jo vpraša nekoč. — „Ne!“ se glasi odgovor. „Torej vam bodem dala jaz jedno blagosloviti!“

Uboga grešnica, ki je v tem času nevarno obolela, je vsa ginjena, ko ji mlada deklica pri-

nese lepo bliščečo svetinjico, ter moli za njo vsako jutro in vsak večer pet Očenašev in Češena-Marij! Mala devica ji podari tudi koščen „rožni venec“, ter ji streže, kolikor le more.

Nič več ne more s postelje, — in slaba vest ter misel na preteklost jo peče neprenašljivo. Otrok Marijin pa je ne zapusti, temveč kleči ob postelji, se pogovarja z njo o Materi Božji in o svetnikih; od časa do časa ji ponudi svetinjico, da jo poljubi

Hudobni duh pomnoži napade na njo v času za-njo tako nevarnem; ali tudi otrok Marijin si prizadeva s pomnoženim naporom oteti dušo za nebesa. Ljubeznjivo se sklone nad bolnico in ji pošepče: „Jedno prošnjo imam; dovolite, da pošljem po duhovnika. Dávi sem bila za Vas pri sv. Obhajilu; združite se z menoj, da zadobite tisti mir in vdanost v voljo Božjo, ki Vam je tako potrebna. Jaz ne grem prej od Vas, dokler se ne spoveste.“

„Ne morem ti ničesar odreči,“ odgovori bolnica, „torej jutri . . .“

„Ne, jutri ne, precej, danes!“

Takoj je prišel duhoven ter spovedal in obhajal bolno, katera je skorej precej potem umerla. —

(„Echo der Annalen unserer lieben Frau von Lourdes.“ L. 1895, št. 2, str. 29.)

Ogled po Slovenskem in dopisi

Dole pri Litiji. (Porcijunkula. Letina) Predraga „Danica“! Imam ti veselo novico povedati, da smo zopet letos tukaj na Dolih praznovali, kakor v Ljubljani. Novem mestu in Kerškem, prvega in drugega avgusta porcijunkulske odpustke, katerih so se ljudje z veliko vnemo posluževali. Bile so tri pridige, prva v četrtek ob 5ih popoldne, druge dve pa v petek ob 6ih in 10ih dopoldne; naša prostorna cerkev je bila popolnoma polna. Pervi govor so imeli Šentjurski gospod kapelan o velikem dobrotniku sv. Frančišku, ki je te sv. redove vstanovil in zraven vsim spokornim kristjanom preimenitni porcijunkulski odpustek zadobil, ktereга naj se zdaj, kakor iz nevsahljivega vira, vsi pričujoči prav goreče poslužujejo. —

Drugi govor so imeli Dobóvški častiti gospod župnik o strašnih nasledkih smertnega greha in pa o veliki milosti ljubega Boga, ki skesanemu grešniku rad vse grehe in večne kazni odpusti, ako se poboljša in greh zapusti; da pa začasne kazni si mora človek sam izbrisavati, katerih se pa najlažje s pomočjo sv. odpustkov znebi; in ravno zdaj je najpripravnejša prilika se jih vdeležiti in si tudi časne kazni zbrisovati, pa tudi dušam v vicah z njimi pomagati.

Tretji govor so imeli Polšniški gospod administrator o stanovitnosti po opravljeni spovedi in po

prejetem sv. Obhajilu. Vsi govori so bili tako živo prepričevalni, da se je sleherni nekako primoranega čutil po opominjevanji se ravnati.

Spovedovalo je z malim prestankom neprenehoma 7 spovednikov; ljudstvo je prihajalo iz 9ih župnij. Bilo je obhajanih nekaj čez 1000 oseb. Kako lepo je bilo videti, ko je toliko mož in žen kar po versti v petek pristopilo k sv. Obhajilu!

Prelepa hvala za vse Gospodu Bogu in tudi g. župniku, ki toliko skerbé za nas. Imeli smo že 2krat sv. misijon in trikrat duhovne vaje po stanovih in že sedemkrat porcijunkulsko pobožnost. In zopet za prihodnjo veliko noč so nam eksercije obljubljene. Mislim, da je ni fare, kjer bi se toliko skerbela za zveličanje ovčic, kakor ravno pri nas; tako, da smem reči, če bo kdo pogubljen, bo pač po svoji lastni krivdi.

Bogu bodi čast in hvala, začel se je tudi kazati sad duhovnih pobožnosti. Ob novem letu naznanjajo časniki število poročenih, rojenih in umerlih, ali števila nezakonskih nobeden ne pové; pri nas pa je zdaj že poldrugo leto, celo 20 mesecev preteklo srečno, brez nezakonskih otrok. Bog daj, da bi še dalje tako ostalo, in svete duhovne vaje svoj sad rodile, pa tudi zdravje gosp. župniku in gosp. kaplanu, ki se s toliko vnemo prizadevata za zveličanje naših duš. —

Letina je pri nas zelo slaba; od zimnega žita še semena ne bomo dobili, le oves, krompir in turšica bolje obeta, zelje hočejo pa gosenice kar požreti; tudi živinske klaje bo letos tretjino manj, kakor druga leta. Pa zaupajmo v Boga, da nam bo pri teh pridelkih dal svoj blagoslov. Dovlan.

Žalostinke v Velesovem Hvaljen bodi Jezus Kristus! Dne 23. sva se podala podpisana na božjo pot v Velesovo nad Kranjem. Stopivšema v krasno nekdanjo samostansko cerkev, naju so obšli milo-žalostni občutki; kajti spomin na nekdanje čase nama je živo pred oči stopil. Kako lepo so nekdanje redovnice poveljevale Boga v tej cerkvi, ki je sedaj tako samotna, od njih zapuščena. Koliko svetega petja se je glasilo iz deviških serc, za Boga tako gorko vnetih! A sedaj pa je vse to utihnilo; nikak glas se ne čuje kakor svoje dni s kora redovnic. Iz cerkve stopivša je naju misel obhajala: kaj, ko bi kake redovnice iz Italije, kjer so v skrajnih potrebah in stiskah, prišle semkaj Boga častit in hvalit? Le-tošnji benediktinski časopis „St. Benedict's Stimmen“ prav občutno slika veliko potrebo in revščino teh redovnic. Mnoge so pregnane; že 20 let je, odkar so izgnane iz svojih samostanov in živé kdo vé, kje in kod! Večkrat in večkrat pride klic čez gore, naj bi se jih usmilili in jim poslali kaj pomoči. (Gl. „St. Benedict's Stimmen“, 1895 Juli-Heft, berilo „Nothruf aus Italien.“) Ravno zaradi tega Vam piševa, če bi Vi to reč malo naprej povedali in tako jim v stiskah kaj pomagali.

Ker nekatere še stanovanja nimajo, bi ga dobile lahko v Velesovem; sej samostan je še vedno nespremenjen. Prosiwa prav priserčno, razglasite to misel, morda bi se kaj pri višjih ukrenilo. Kako lepo bi bilo zopet v Velesovem; življenje angeljskih devic bi se zopet začulo, čast Božja bi se poviševala. Če bi se morda ta misel kje sprejela, bilo bi se

gledé tega obrniti najprej do benediktinske nadopatiye sv. Martina, Beuron, Praga, da bi dotični menihi to reč dalje snovali.

Iz Šk. L.

Romarja J. M. in A. J.

Iz Železnikov. 30. avgusta. (Obletnica po rajn. čast. gosp. kaplanu Franc Ks. Božič-u.) Danes je 1. obletnica taistega za našo faro otožnega dneva, ko so nam na splošno in resnično žalost vsega prebivalstva, domačega in zunanega, v najlepšem cvetju svojih let, še ne celo 24 let stari, umerli naš preljubljeni č. g. kaplan Franc Ks. Božič. Kako častno se je veršil takrat pogreb, povedala je „Danica“ v svojem 36. listu lan. leta. Naj shrani v svoje zgodovinske predale toraj tudi še poročilo, da se je ravno danes veršila prav ginljivo in nepričakovano častno cerkvena obletnica po preljubljenem rajnem. Ob 7. zjutraj opravile so se najprej tri tihe ss. maše pri vseh treh oltarjih podružne cerkve sv. Franciška Ksaverija. Temu so sledile cerkvene molitve, t. j. „bilje“ z enim nokturnom, in na to so opravili slovesno černo sv. mašo z asistenco milostni gosp. prošt dr. Leonh. Klofutar, ki se ravno nahajajo tu na poletnem oddihu (Čudili smo se mladenški gibčnosti in krepkemu glasu mil. gospoda prošta — zlatomašnika, o katerih se sme pričakovati, da jim bo Gospod Bog dal doživeti še biserne svete maše, kar jim tudi od serca privoščimo.) Po končani sv. maši so se podali mil. gosp. prošt ob asistenci še 4 čč. gg. duhovnikov (č. gosp. Boncelj Franc, župni upravitelj v Dražgošah; — součenca rajn. čast. gosp. kaplana: č. gosp. Meršolj Janez, tuk. kaplan in č. g. Mezek Anton, kaplan Selški, pa sem. tovariš č. g. Osvald Franc, beneficijat v Idriji), na pokopališče zunaj cerkve, ter so pred grobom rajn. g. kaplana odpeli še libero in opravili navadne molitve. S serčnim vošilom: Bog daj duši rajnega č. g. kaplana in vsem, katerih trupla z njimi vred na našem pokopališču počivajo, večni mir in pokoj, razšli smo se zopet. (Brezdvomno bi se bilo vdeležilo obletnice še več čč. gg. duhovnikov, ko bi ne bili ravno ovirani po duhovnih vajah v Ljubljani, ki so se skončale še le danes zjutraj, pri katerih so bili navzoči med drugimi tudi naš č. g. župnik Jan. Škofic.)

(Naj zdaj k sklepu smem v misel vzeti še nekega izvanrednega slučaja. L. 1843 je obiskaval včasih slavnoznanega skladatelja in stolnega organista v Ljubljani, v. č. g. † Gregorija Rihar-ja, šibki, mladi in nadepolni gospod bogoslovec; ob enem se je učil pri imenovanem v. č. gospodu neki dečak od gorenjske strani orgljanja. Ondi sta se gosp. bogoslovec in dečak enkrat vidila, ali vsaj prav gotovo enkrat. In zdaj po dobro preteklih 52 letih? Nekdajni nadepolni gosp. bogoslovec opravljali so danes slovesno zadušno sv. mašo po našem rajnem č. g. kaplanu kot Ljubljanski stoljni prošt, drugi, omenjeni takratni dečak, pa jim je odpeval raz kora kot tukajšnji učitelj in organist. — Kaj enacega se ne pri-peti vsaki dan.) —k.

Iz Idrije, 1. sept. 1895. (Za slovo.) Le malo dni še, in poslovili se bodo naš verli in vneti nam tolikanj priljubljeni č. g. katehet od nas. Idrčanom, ki nismo navajeni gostih sprememb, to težko dé. Čeravno so šest let bivali med nami, se nam zdi, kakor bi bili še le letos prišli. Zakaj pa tudi ne? Saj so bili močno dober duhoven, v šoli prijazni,

ljubeznjivi z otroci, na leci vnet govornik in naši katol. delavski družbi marljiv knjižničar. Bili so ne-utrujeni pri vseh neštevilnih opravilih. Iz serca smo jim hvaležni in vedno bomo za vso delavnost in trud. Čeravno so, žali, med nami tudi kaki muheži, ki drugač mislijo. Zakaj vendar to? Pravi Idričanje smo vedno spoštovali svoje vnete dušne pastirje. Ljulika s slabimi časopisi je rodila tudi kako zabav-ljanje zoper sv. vero in duhovstvo. Tolažljivo vender je za nas, da naj strastnejši dopisovalci, liberalci, kakor tudi hujšaki, so večinoma priseljenci, katerih mi ne bomo nikdar poslušali... Naj le verjarne, kdor jim hoče, ki veliko obetajo, kaj bodo dali? — Mi pa ostanemo vedno zvesti in iskreno vdani naši prečastiti, za dušni kakor za telesni blagor skerbni duhovščini, za kar se ne bode nikdar treba kesati. Marsiktere nasprotnike že zemlja krije; na zadnje so se kesali, dobro vedoč, kak odgovor jih čaka. Prosimo Boga, naj bi ne odtegnil nam velike milosti skerbni in vnetih dušnih pastirjev. Častit. bivšemu g. katehetu pa iz dna serca kličemo: Z Bogom!

Solnograd. (Kardinal Ledohowski in družba sv. Petra Klaverja.) Sreča, katera doleti malokrat mlado misijonsko družbo se je primerila 3. avgusta „družbi sv. Petra Klaverja“: Obiskal jo je njen naj-
višji varh in predstojnik, Nj. Eminenca kardinal Le-
dohovski, prefekt rimske Propagande.

Kardinal Ledohowski, ki se od 2. avgusta dalje mudi v „Maria Plain-u“, je bil po obisku knezo-nadžkova Hallerja v Solnogradu in v. č. njegovega gosta, St. Peterskega prelata, sprejet od generalne voditeljice te družbe (znane nečakinje Ledohowske, ki daje na svitlo mesečnik „Echo aus Afrika.“) in njene tajnice, kateri sta ga peljali najpervo v pi-sarno „Echo“, nad katero se je lesketal okrašen napis: „Dies sanctificatus illuxit nobis. (Posvečen dan nam je zasvetil. pg. 97.)“ Tukaj so se predstavili Nj. Eminenci trije družbini udje, na kar se je kar-dinal nekoliko odpočil v sobi gen. voditeljice in na najprijaznejši način popraševal: če „Echo“ napreduje, če more poravnati tiskovne stroške, kaj je s „Kleine Afrika-Bibliothek-o“, itd.

„Kako koristno je tvoje delovanje misijonom,“ je opomnil kardinal proti prednici. „to vemo mi pri Propagandi najbolj; le nadaljaj tako s sveto obertjo.“ Osupnjen je zaslišal kardinal misijonske stroške zad-njih treh tednov (1379 gld.) Iz pisarne je šel v druž-bino stanovanje, ogledal si je sam z dobrovoljnim nasmehom celice in zapisal svoje ime v družbino spominsko knjigo s pristavkom: Dominus operi vestro benedicat. (Bog naj blagoslovi vaše delo.) Nazadnje se je predstavilo kardinalu 5 misijonskih kandidatinj, s katerimi je po očetovsko govoril (zlasti z neko majhno Polkinjo; kardinal je namreč Poljak, kakor je znano), in jim dal potem apostoljski blagoslov. „Serčnost in vstrajnost“ so bile poslednje besede Nj. eminence, besede, ki naj ostanejo z gorečimi čerkami zapisane v sercih vseh družbenih udov, ravno tako v sercih vseh misijonskih sester, katerih naloga je, darovati se misijonom v Evropi, — in tako v sercih misijonskih kandidatinj, ki se priprav-ljajo za sv. poklic misijonskih sestrá. Bog naj pa poverne visokočast. cerkvenemu knezu tisočkrat ve-selje in slavo, katero je pridobil s svojim obiskom tej družbi, in naj mu podeli poživljenje v lepem mi-

lostnem kraju „Maria Plain.“ da živi še mnogo, mnogo let — v čast svete Cerkve, njemu in nam v čast! —

O sv. Petru Klaverju je „Danica“ pisala že ob-širniše, naj tukaj omenimo preblago kneginjo Ledo-hovsko, nečakinjo kardinala Ledohovskega, ki je ve-liko terpel za katoličanstvo pred nekimi leti o bis-markovski „kulturni borbi“ na Pruskem, zdaj pa je po milosti sv. Očeta prefekt v rimski Propagandi, vsesvetni preslavni napravi za misijone, v kateri se je svoje dni izobrazoval tudi naš slavní afrikanski misijonar dr. Knoblehar.

Nečakinja kardinalova, madam Ledohovska, od-povedala se je vsem svetnim nadam in častém, ter je postala nekaka misijonarkinja, in zdaj v Solno-gradu daje na svitlo v prid afrikanskega misijona mesečnik pod imenom vrednice „A. Halka.“ Listič se imenuje: „Echo aus Afrika“, katolische Monats-schrift zur Förderung der Antislaverei-Bewegung und der afrikanischen Missionsthätigkeit, zugleich unterstützendes Organ des Marien Vereines für Afrika. — Herausgegeben und redigiert von A. Halka. — Veljá za celo leto brez poštnine 1 krono, s pošt-nino vred 62 kr. — Bodi listič gorko priporočen.

„St. Pöltner Zeitung“ piše o družbi sv. Petra Klaverja naslednje:

„Vodstvo družbe sv. Petra Klaverja je v Solno-gradu. Ta družba ima vnanje in notranje ude in pospeševalce obeh družbinih spolov. Misijonsko de-lovanje se razteza po vsi Afriki. Ljubi vse jednako in podpira najrajše tiste misijone, kateri so njene pomoči najbolj potrebni. Od svojih udov in pospeše-valcev zahteva čisto in radovoljno ljubezen do Boga in bližnjega, sočutje za prid zamorcev in pokorščino do glavnega vodstva (z ozirom na mis. delovanje). Kerščanska devica, ki hoče postati vnanji ud družbe, plača na leto najmanj 10 goldinarjev in podpira misijonsko dejanje z molitvijo, besedo in s pisanjem. Pospeševalci plačajo najmanj 1 gld. na leto. Druž-bino glasilo je listič „Echo aus Afrika“ (cena 62 kr. na leto), in „Kleine Afrika-Bibliothek,“ vsako leto 6 zvezkov, cena 40 kr. Brezplačno ne dobiva teh listov nihče, ker to dejanje je še premlado, in čisti dohodek se obrača za uboge afrikanske zamorce. Časnih stvari ne more družba svojim prijateljem dati nobenih, razven vsprejemnice, pač pa mnogo, neskončno veliko duhovnih milostij, kajti blagoslov sv. Očeta in mnogih evropskih cerkvenih knezov počiva nad tem dejanjem. Sveti božji mir na vesti poplača vse trude že na tem svetu. V nebesih bode pa še-le veselje popolno. Tam bodo tudi tiste duše pred stolom Božjim klečale, ki bodo prišle po našem dejanju v nebeško domačijo.

Verona, 19. avgusta 1895. (Naprava za za-murske misijone.) Velečastiti gospod kanonik! Prosim, sprejmite v cenjeno „Danico“ to pismice, pisano v topli Italiji, v vterjeni Veroni od slovenske roke. Naj zvedó tudi Slovenci in zlasti slovenski dijaki za ta vstav, ki je dosedaj med njimi še malo znan. Veliko slovenskih dijakov gre v daljno Ame-riko, a na to polje, kjer je veliko dela in malo de-lavcev in nam Slovencem tako pri rokah, ne spomni se nobeden. Jaz sem menda prvi Slovenec (?), ki sem prestopil prag te hiše.

„Sinovi presv. Serca Jezusovega,“ misijonarji za osrednjo Afriko, — to je naslov kongregacije, v katero sem pristopil pretekli teden.

O svojem potovanju nimam veliko omeniti. Do Gorice je večini Slovencev vse znano. V Vidmu sem zagledal perve italijanske uniforme. Nekdo (ne vem, ali je bil vojak ali policaj) nagovoril me je po italijanski. Jaz zberem na to vso svojo laško modrost skupaj in odgovorim: „Niente capisco.“ Nato ga jaz nagovorim po nemško. On zmaja z glavo. Nagovorim ga po slovensko in — razumel me je. To je bil zadnji človek s katerim sem govoril slovensko. Iz Vidma sem se peljal čez Treviso, Čitadelo, Vičenco v Verono. Kraj, koder sem se peljal, je v resnici lep. Vsak griček, vsak holmec pokrivajo gradiči ali tergi. Vsa zemlja je obdelana kot kak vert. V resnici, Italija je krasna.

V Verono prišedši poiščem ulico, katero sem imel v naslovu, via Seminaria 12. Pozvonim, in neki redovnik mi odpre. Vprašam za našo kongregacijo in on mi pove, da so se misijonarji presv. Serca preselili v lastno novo hišo, višje v mestu. Po dolgem iskanju in velikih težavah se mi je slednjič posrečilo najti zavod.

Sprejeli so me zelo prijazno in ljubeznjivo. Dobil sem čedno sobico z vso opravo. Takoj je tudi prišel k meni moj „Angelo custode,“ ki mi je razkazal vse potrebno in mi prinesel hišni red. Je pa ta-le: O 5 $\frac{1}{2}$ se vstane; 6 molitve, premišljevanje, sv. maša; 7 $\frac{1}{2}$ prosto; 8 $\frac{1}{4}$ zajutrek; 8 $\frac{1}{2}$ prosto; 9 pravila se prepisujejo in učé; 9 $\frac{1}{2}$ učenje; 10 Rodriguec (neka pobožna knjiga); 10 $\frac{3}{4}$ prosto; 11 Kempčan; 11 $\frac{1}{2}$ prosto; 11 $\frac{3}{4}$ izpraševanje vesti; 12 obed in sprehod na dvorišču; 1 $\frac{1}{2}$ počitek; 2 prosto; 2 $\frac{1}{2}$ se uči katekizem (italijanski); 3 obiskanje sv. Rešnjega Telesa; 3 $\frac{1}{2}$ prosto; 4 učenje; 4 $\frac{1}{2}$ premišljevanje; 5 sprehod na dvorišču; 6 učenje; 6 $\frac{1}{2}$ življenje svetnika; 7 rožni venec; 7 $\frac{1}{2}$ prosto; 8 $\frac{1}{4}$ večerja, razvedrilo, večerna molitev, počitek.

Kakor vidite, je red zelo natančen. Vendar je meni jako všeč tukaj. Ljudje so zelo prijazni in postrežljivi. Zlasti moj angelo custode je silno ljubeznjiv. V hiši ni nobene kazni, nobene strogosti; in vendar so eden boljši kot drugi. Patra ministra že dolgo nimamo, in zadnjič je tudi pater rektor za 3 dni odpotoval.

Tako ni bilo nobenega predstojnika v hiši, in vendar se ni red čisto nič spremenil.

Vseh prebivalcev ima hiša okrog 30. Nekaj je lajikov, nekaj patrov, a večina gojencev, ki obiskujejo semenišče, ali semeniško gimnazijo v Veroni. Navadno se sprejemajo nastopni šestošolci, a mnogi tudi popred.

Vsprejemajo se pa tudi nedijaki, posebno roko-delci z veseljem. Ako bi hotel kdo kaj več zvedeti o tem zavodu, naj piše rektorju pod naslovom:

D. Giacomo Mologni.

Rettore delle missioni Africane.

Via San Giovanni in valle, vicoletto fontana del ferro.

Verona.

Gotovo mu bo pater rektor rad postregel, kakor je tudi meni.

Slavko.

† Andrej Praprotnik.

Nekoliko črtic o njegovem življenju.

(Konec.)

O zadnjih dneh in urah pokojnikovih je „Tovariš“ (št. 14 str. 249) kaj ginljivo pisal med drugim:

„Kako je A. Praprotnik živel za šolo, nam pričajo še zadnji dnevi njegovega življenja, ko je ležal v nezavesti. Ves ta čas je govoril vedno o šoli ter poučeval v duhu nedolžne otročičke. Predno je postal nezavesten, se je pustil še jedenkrat spovedati in prevideti. In ko je prejel sv. popotnico, je zadovoljno zdihtnil: „Gospod, zdaj pa lahko pustiš svojega hlapca umreti!“

„Preginljivo se je poslavljajal tudi od svojih otrok. Vsakemu posebej je dal še zadnji nauk ter na to vsacega posebej blagoslovil, zagotavljajoč vse, da hode duh njegov večno med njimi. Iskreno se je poslovil tudi od svojega brata Franceta ter mu je iz dna serca izdihnil: France, Bog te obvaruj! To so bile zadnje njegove besede.“

Praprotnik je bil v življenji posebno vnet čestilec Marijin. Za časa bolezni je vedno molil litanije Matere Božje. Zato mu je pa Ona tudi izprosila srečno in lahko zadnjo uro. Jel je nekoliko bolj tiho in redkeje dihati in brez posebnega terpljenja je mirno v Gospodu zaspal — v rokah svoje najstarejše hčerke Marice.“ —

Naj dostavim še to, kar mi je povedala njegova sestra Marija, da ji je djal o slovesu: „Tega sem najbolj vesel, da sem vero ohranil!“

Pogreba — kaj pa da, — vdeležila se je tudi moja malenkost. Sošlo se nas je bilo mnogo učiteljev, ljubljanskih in vnanjih, moram pa vendar reči, — žal! — da glede na Praprotnikovo dolgoletno delovanje in trud za povzdigo in veljavo učiteljskega stanú, nas je bilo — premalo. Marsikaterega sem vendar le pogrešal! Pelo se je na domu in ob grobu pod vodstvom našega neutrujenega in za skerb naše revne šolske mladine neumorno delajočega gosp. Fel. Stegnar-ja prav dobro, ginljivo. Rajnega Andreja so sicer vsi, ki so ga spremili k tihemu počitku, prav dobro poznali, vendar nekoliko besed v poslovilo pa bi se bilo le prav spodobilo ob njegovem grobu. Vendar, — rajni Slomšek so rekli: „Kogar Bog hvali, on velja!“ In da je temu tako, smemo sklepati po prislovcici: „Vox populi, vox Dei!“ (Ljudski glas, Božji glas!) Berž ko ne se je od dotične strani tudi mislilo: Častno ime pokojnikovo se bo tako gotovo obilno slavilo po domačih in vnanjih javnih listih, kar se je v resnici tudi zgodilo. Vsi slovenski, pa tudi strokovni hervaški in češki časniki so mu dali v polni meri zasluženost čast in hvalo, ter njegovo ime in dela v častnem spominu zapisana zapustili prihodnjim rodovom.

Rešil sem pa s tem tudi jaz svojo, predavnimi leti nepozabnemu pobratimu v prijateljski šali storjeno obljubo, ko sva si nasprotno zaterdila: „Kdor izmed naju bo pred vmerl, spisal naj bo drugemu nekrolog!“ —

Počiva naj v sladkem miru, in goreče naj prosi pri Bogu za nas! —

Jos. Levičnik Podratitovski.

Razgled po svetu.

Protestantje na Dunaju. Po izkazu evangeliške občine avgsburškega izpovedanja odpadlo je na Dunaju leta 1894 322 katoličanov k protestanški veri; nasprotno je pa oznanilo le 117 protestantov izstop iz protestanške vere. Evangeliško privatno šolo, ki dobiva vsako leto od dunajske občine 7000 gl. podpore, obiskuje 148 katoliških otrok. Število čisto protestanških zakonov (porok) znašalo je 248; ono mešanih zakonov 276. Oznanjenih bilo je 440 mešanih zakonskih parov. Večina mešanih zakonov je tedaj na Dunaju protestanška. — To jasno kaže, kako je živa potreba moliti za spreobrnjenje protestantov. Na Angleškem so se svoje dni vidno pričela spreobračanja od tistega časa, ko so katoličani začeli bolj obilno moliti za spreobrnjenje Anglije.

Vorarlberg. (Katol. učiteljski seminar v Tizisu.) Ta učiteljski zavod je pod vodstvom družbe šolskih bratov ter ima ravno tiste pravice kot druge očitne naprave. Sprejemajo se 14—17letni mladenči, ki se želijo posvetiti učiteljskemu stanu; oskerbljeni so z vsemi potrebnimi rečmi; stroški so primeroma majhni. — Podučujejo se ravno tako, kakor v državnih učiteljskih in morejo z zrelostnimi (maturitetnimi) spričevali prositi za vsako očitno ljudsko šolo z nemškim učnim jezikom. Naprava v jako zdravem kraju in krasni okolici je preskerbljena z vsemi učnimi potrebami. Stroški za potovanje z oddaljenih krajev so zmerni, ker vsak gojenec plača samo polovično ceno. —

Rim. (Nadškofovski jubilej Leona XIII.) Sedanji nadškof v Perudžiji mons. Foschi namerja izredne slovesnosti vravnati za nadškofovski jubilej Njih Svetosti, ki zadene na 19. prosenca prihodnjega leta; bil je namreč mons. Joahim Peči imenovan nadškof 19. pros. 1846 od Gregorija XVI. Kaže tako, da za tako obletnico se bodo godila velikanska romanja v večno mesto in misli se, da bodo povabljeni vsi nadškofje vesoljnega kerščanstva.

Rim. Govori se, da v kratkem pride več škofov v Rim, kateri namerjajo sv. Očetu Leonu XIII nekako važno podjetje predložiti. — Za gotovo naznanjajo, da prelat Kneipp bode to jesen v Rimu vstanovil neko vstrično wörishofensko napravo. — Verhbo-senski nadškof mons. Jož. Stadler bode menda izvoljen apost. delegat za zedinjevanje jutrovihih cerkvá. Ob enem naznanjajo angleški glasi C. Times, da perve dni oktobra bodo nemški protestantje imeli shod v posvet, kako naj bi se nemški protestantje zopet zedinili z rimsko materjo Cerkvijo.

Italija. V nedeljo 4. avgusta so sprejeli sv. Oče Leon XIII nad 200 ameriških romarjev in jim maševali v konzistorijalni dvorani. Vsacega so prijazno nagovorili in mu dali v spomin sreberno medalico s podobo preč. Device.

Čudna in presenetljiva berzobjavka je došla angleškemu časniku „World.“ Več bogatih Španjcev se menda dogovarja s katoliškimi bogatini na Francoskem, Avstrijskem in Angleškem, da bi se združili in kupili Rim od italijanske vlade, potem bi ga podarili papežu in jim tako pripomogli do njih svetne vlade. Nadejajo se, da vlada to stori, ker denarja nujno potrebuje.

Perzija. V perzijskem mestu Tebris ljudstvo silno strada. 4. avgusta se jih je zbrala večja mno-

žica in zahtevala od vlade kruha. Toda, priderli so vojaki in jih z orožjem razpodili. Ubili so 20 oseb, drugi so pa hiteli k ruskemu konzulu iskat zavetja. Konzul je šel takoj k guvernerju, ki mu je moral obljubiti, da zniža ceno kruha.

Kitajsko. Kitajci so pomorili deset angleških podložnikov. Dve šolski sestri so usmrtili z mečem, enemu otroku so izbili oči, druge so pa žive sežgali. Amerikanski (protestanški) misijonarji so se rešili.

Katoliški misijoni na Kitajskem. Vojna in njeni nasledki so silno škodili, kakor se je že naprej videlo, tudi misijonom na Kitajskem; sicer se ne more, razven ujetih misijonskih škofov Durand-a in Chagtagnona iz Se-Tchuen-a, zvedeti nič gotovega iz zamotanih berzobjavnih poročil, ker manjka do sedaj določnih osebnih sporočil do superijorjev misijonskih naprav, in ti sedaj mislijo, da položaj še ni tako nevaren, kakor poročajo berzobjavna poročila. Vendar ne skrivajo strahu, da bi se lahko neredi, ki so se pripetili v Le-Tchuen-u, razširili po sosednjih okolicah.

Da pojasnimo cenjenim bralcem razširjevanje katoliških misijonov na Kitajskem, je najbolje, da razdelimo cesarstvo na pet delov. Pet skupin obstoji iz severnega, srednjega, vzhodnjega, zahodnjega in južnega Kitajskega.

Perva skupina obsega 11 apostolskih vikarijatov, ima povprečno 200 misijonarjev in 100 duhovnov domačinov. Najimnitnejši vikarijat je Peking, katerega vodijo oo. lazaristi. V Pekingu je eno duhovsko in deško semenišče, en kitajski kolegij, sirotišnica in bolnišnica.

Vikarijat severni Čeli vodijo ravno tako lazaristi; apostolski vikar stoluje v Čing-Tin-Fu. Južni Čeli imajo jezuitje s sedežem v Čang-Kia Čiang, kjer je kitajski kolegij, tiskarna in meteorologična postaja.

Vikarijat Mandžurija, katero ima „družba zunanjih misijonov v Parizu,“ se razprostira od zaliva Pečili na ruski meji po obširnem prostoru, ki meri 965.000 km², je torej večji kot Avstrijsko-Ogersko in Prusko. Ima samo 25 misijonarjev. Vikar ima sedež v Ing-Tse, v Evropejcem odpertu luki. Pet vikarijatov te skupine, Mongolijo, večjo kot evropska Rusija, vodi družba zunanjih misijonov v Parizu, in belgiška družba z 90 misijonarji.

Okraj Šantung je razdeljen v dva apostolska vikarijata: severni Šantung imajo oo. Frančiškani — observanti s sedežem v Ci-Nan-Ton-u; južni Šantung imajo pa nemški misijonarji iz Steyl-a. (Sv. Gabrijel pri Dunaju)

Srednje Kitajsko (druga skupina) šteje devet vikarijatov, kateri so skoro vsi v rokah oč. oo. Frančiškanov. Imajo namreč vikarijat Hu-Nan, tri vikarijate v okraju Hu-Pe, dva v Šan-Si in enega na severu od Šan-Si-ja. Misijonskih duhovnov za vse vikarijate je blizu 90, in skoro ravno toliko duhovnov — domačinov. Potem je še kitajski kolegij v Hang-Če-Fu in bolnišnica v Han-Keu. K ti skupini spada še vikarijat Hu-Nang na severu (imajo ga Avgušinci) in južni Šan-Si, vstanovljen leta 1867, ter ga vodi seminar za vnanje misijone sv. Petra in Pavla v Rimu. — (Konec sledi.)

Zgodovina neke monštrance. Pred kakimi 15. leti sta tekmovala ameriška milijonarja Vanderbilt in Jaid Gould, ter sta hotela drug drugega izpodriniti

pri železničnih podjetjih. Vanderbilt je bil glavni delničar železnice central-Hudson-Ruier, Jaid Gould pa glavni načelnik železnice Pennsylvanske. Gould pa ni bil kos tako silno bogatemu nasprotniku, in je omagal. Zgubil je vse svoje premoženje, okoli 80 milijonov dolarjev in Vanderbilt je dobil načelništvo železnice Pennsylvania Railroad. Tekmovanje je terjalo 4 mesece. Cena vožnjih listkov je padla na 1 dolar od Novega Yorka do Čikage. — zdaj stane vožnja že 17 dolarjev. — Gould je bil tako res potert. Ravno ta je bil daroval nekaj poprej stoljnici v Baltimoru krasno monštranco, katere biseri so bili vredni 1 milijon dolarjev. Ondotni nadškof je pa dobil od sv. Očeta dovoljenje, da sme verniti monštranco Jaid Gouldu. Izkupnino te monštrance in biserov svoje soproge je porabil za nova podjetja ter je imel toliko sreče, da je postal eden največjih bogatinov. Pozneje pa je podaril tisti cerkvi iz hvaležnosti drugo monštranco, ki je bila še enkrat toliko vredna, kakor prva. A. K.

Rusija. (Naraščaj judov.) Varšava ima 571.300 prebivalcev in med temi je 190.300 judov. V Berlinu, ki šteje 2 milijona ljudi, je judov še enkrat manj. — Zlasti na zahodnih pokrajinah Rusije je vedno več judov; ravno tako naraščajo na jugu. Da jih je pa posebno po trgovinskih mestih se ni čuditi. Jako naraščajo judje n. pr. v Odesi. Tergovinska šola v tem mestu je kar prenapolnjena z judi. Finančni minister je prosil tergovsko ravnateljstvo naj mu sporoči, koliko je judovskih in kerščanskih tergovcev. Ministru so poslali naslednje sporočilo: Sedaj biva v Odesi tergovcev I. tovarštva 108 kerščanske vere, 78 judovske; II. tovarštva 629 kerščanske, 604 judovske vere; skupaj je kerščanskih in karajniških tergovcev 737, judovskih pa 682. Potem takem je kristjanov 51,77%, judov pa 48,23%. Iz teh števil povzamemo, da je izmed 100 učencev v tergovski šoli 52 kristjanov, 48 pa judov. Toda doslej je znašalo judovskih učencev v tergovskih šolah nad 80 odstotkov.

Iz tega je razvidna prevelika moč judovstva v Odesi. Pa v Varšavi ni prav nič drugače, in jednako v Moskvi. Res, čuditi se moramo, da kljub tako hudemu preganjanju judje še tako terdno obstajajo, in jih je še vedno več. Katoličani in protestantje vedno bolj slabé, židje se pa nikakor ne dajo zatreti. Na jednom mestu jih v kot potisnejo, pa zrastejo toliko bolj drugje; celo mnogobrojno izseljevanje judov v Ameriko se nič ne pozna. („Kath. Kirchenz.“)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september) 1895

a) Glavni namen:

Misijonske sestre.

Vzvišeni misijonski poklic izbral si je od nekdanj najplemenitiše mladeniče in može ter jih navdušil za junaška dela. Našemu stoletju bilo je tudi prihranjeno, cele trope šibkih Bogu posvečenih devic — neko poročilo iz Francoskega govori o 36.000 samo iz te dežele — navdušiti, da so nastopile nevarna pota misijonskega življenja, ter so z nezasišano

vstrajnostjo hodile po njih. In glej, od trenutka, ko so se pokazale sestre pri misijonskem delu, izlil se je blagoslov apostoljskega delovanja s pomnoženo močjo čez žalostne paganske planjave; nova doba misijonske zgodovine je nastala.

Prava podlaga apostolata je in ostane sicer še vedno duhoven — misijonar; za temelito in stano-vitno predrugačenje paganskih in večinoma divjih, nečloveških narodov pa skoraj ne more biti brez pomoči misijonskih sestrá. Se vé, da ne bo pomoč, katero duhoven — misijonar more prepustiti ženskemu spolu, nikakor vsestranska. In vendar je potrebuje ženska veliko bolj ko možki spol, ker je zavoljo svojega stiskanega, človeka nevrednega stanja tako zelo propadla. Mora se ji tedaj deliti velika skerb, da si more pridobiti svojo važno vlogo v človeški družini. Žena ne imenuje se po krivici serce družine, kakor tudi mož ne njena glava.

Veliko upanje vseh misijonov je nadalje mladina in z njo vred poznejši rodovi. Mladina mora se odgajati mnogokrat že v prvih letih — v siro-tišnicah, otročjih hranilnicah, šolah in vzgojevalnicah. V otroški sobi pa in v izgojevanju otrok, manj ko 10 let starih, je najboljša mati, ženska, redovnica ali misijonska sestra. V nji imajo otroci ob enem skerbno mater, razumno rednico in izverstno učiteljico. Da pred vsem odreja npravnne hčere in pridne matere, to je pri misijonih redovnicam prva skerb. Misijonska sestra je tedaj neizogibno potrebna za iz-rejo kerščansko-omikanih družin in občin.

In kako pridno delajo sestre po bolnišnicah in hiralnicah, v napravah za uboge slepe, mutaste, gluhe in zmešane ljudi! Je-li ni darežljiva redovniška ljubezen tista dobrotnica, ktera neogiblivo prebivanje po teh žalostnih krajih dela prenašljivo, ter ne redko-krat celo še prijetno?

Med poganskimi narodi nahajajo se tudi bo-lezni, hiranje in obilna potreba pomoči; tudi bolni zamorec ali divjak ima čuteče serce ter si želi ljubeznjive postrežbe. Veselo oznanilo blagra, ktereга oznanuje misijonar s križem v roki, zgubi se, žal da, premnogokrat vsled terdoserčnosti starih paganov; djanski ljubezni misijonskih sestrá ob njegovi bolniški postelji more se pa le redkokrat zoperstavljati. Njena pomoč je tukaj prav na mestu; saj nesrečneža ne moremo pustiti, da bi umrl v poganstvu; naj bo še tako nepristopen in zoperen, raven in zraven še hudomušen Zulu — neumerjočo dušo pa vendar ima.

Neumerjoče duše imajo nadalje tudi revni po-ganski otroci, kateri, kakor je znano umirajo v prav mnogem številu že prav zgodaj. Brez zakramenta preropenja ostanejo ta revna bitja izključena od nad-naturnega zveličanja v nebesih. In ko bi njih stanje tudi ne bilo mučno, je vendar zguba tolike dobrote čez vse žalostna in obžalovanja vredna. Sedaj pa zvemo iz misijonskih poročil, da so ravno zopet mi-sijonske sestre, ktere poznajo v svoji iznajdljivi ljubezni tisoč sredstev in potov, da poiščejo ta najrev-niša bitja ter jih še v zadnjem trenutku v srečne nebeščane spremené. Kjer napravi poganstvo misijo-narju vstop nemogoč, tje pridejo misijonske sestre lahko s svojimi zdravili brez vsake težave, in med tem ko ena zdravi bolnega očeta, je druga že ker-stila otročiča, ki je ležal umirajoč v kotu. Število

poganskih otrók, ki na tak način po neumorni delavnosti sestra zadobe svoje večno izveličanje, nikakor ni majhno po poročilih misijonskih.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

15. **Ime Marijino. S. Katarina Geneveška.** Kat. gibanje v Avstriji. »Pospešitelji molitvenega apostoljstva.«

16. **S. Ljudmila.** Vterditev kerščanskega družbinskega duha. Lahkomiselne matere in njih sprideni otroci. Na očesih in ušesih bolni. —

17. **Rane sv. Frančiška.** Avstrijski cesar. Redovi sv. Frančiška. Razširjanje pobožnosti do presv. Jezusovega Serca.

18. **S. Jožef Kuperški.** Katoliške učiteljske družbe. Novo vstanovljene družbe večne molitve Zopetno nastavljenje važnih duhovnih in svetnih služb.

19. **S. Januvarij.** Srbija in Bulgarija. Molitve potrebno vojaštvo. Rudarji in tovarniški delavci. Na duhu in umu bolni.

20. **S. Evstahij.** Zadoščenje za bogoskrunsko in zoperpostavno zasedanje Rima. Rešenje Laške iz verig prostozidarstva.

21. **S. Matevž.** Škofje. Navdušena ljubezen do Kristusa za duhovne. Hudo stiskani duhovni in redovniki. —

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolna mati priporočena od hčerke za ljubo zdravje. — Neka prav važna dušna in časna zadeva, da bi se rešila v Božjo čast in zveličanje duš. — Mladeneč za srečno izvolitev doželjenega stanu. — Nektere deklice, priporočene presv. rešnji Kervi, da bi po priprošnji Naše ljube Gospé dosegle, kar je v zveličanje njih duš in v blagor človeštva. — Prav zelo važna reč prav gorko priporočena, da bi Bog, ako je njegova sv. volja, vravnal na priprošnjo N. Lj. G., sv. Jožefa, sv. Frančiška in sv. Petra Klaverja. (Op.: Sv. maša opravljena. Vr.) — Na neki dober namen v dušnih rečeh.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Potres se je jél precej hudo ponavljati; v ponedeljek ob 11ih ponoči je bilo prav hudo zaropotalo in se potreslo. Prejšnji dan, v nedeljo, ob času, ko se sicer katoličani zbirajo k popoldanski božji službi, so pa socijalisti imeli nekak zoper rimo-katoliški nauk in norčije zoper božje zapovedi. Po strašnih potresih veliko nedeljo in veliki ponedeljek je pisala „Danica“ (št. 16): „Priklicevali smo šibo božjo in res smo jo priklicali. Če so večji prazniki in bolj sveti časi, več se hudega zgodi...“ Zdaj po molitvah in prošnjah pojenjuje šiba božja; pa spet smo jo začeli klicati, in Bog se zopet oglasuje in žuga. Ni dosti, da skoro vsako noč razgrajajoče pi-

jance, pretepeže, pobijavce in bogoskruneže gonijo v zapor, začenjajo še naravnost iz tujega brezverce klicati, naj ljudi učijo Boga žaliti in k maščevanju klicati. Nikar se ne motimo, zakaj Cerkev naravnost in izrečno uči: da zaradi pregreh pošilja Bog take šibe potresa. In kdo bi se čudil, ako se zemlja sama stresa, ko se ostudne hudobije godé na njenem obličji! —

Ljubljana. V knezoškofijsko Alojzijevisče ljubljansko so za šolsko leto 1895/96 na novo sprejeti naslednji gojenci: Fr. Vovko iz Škocijana pri Dobravi; Janez Perko iz Poljan; Anton Sojar iz Spodnje Šiške; Janez Bukovnik iz Ljubljane; Jožef Dolinar iz Cerkelj; Jožef Hacin iz Cerkelj; Jožef Kajfež iz Banjaleke; Alojzij Kralj iz Višnje Gore; Alojzij Novak iz Ternovega pri Il. Bistrici; Viktor Peterlin iz Ribnice; Jožef Pretnar iz Podbrezja; Vladimir Prijatelj iz Novoga mesta; Maks Séver iz Loškega Potoka; Janez Štrukelj s Police, in Anton Turek iz Št. Vida pri Cirknici.

V Mavčičah bo vč. g. župnik Mat. Preželj v praznik Marijinega rojstva, 8. kim., obhajal svojo zlato mašo. Bog daj srečo! — G. Preželj, rojen v Boh. Bistrici 13. kim. 1821, posvečen 3. velicega serpana 1845.

Maribor. (Duhovske spremembe v lav. škofiji.) Č. g. Fr. Vračun, kapelan pri sv. Egidiju pri Turjaku, nameščen kot provizor sv. Nikolaja pri Viderdriu; č. g. Fr. Hurt, provizor pri sv. Egidiju, pride za I. kapelana v Stari Terg. Premeščen je č. g. Jožef Petkovšek, kapelan v Vidmu, za tretjega kapelana v Celje. — Novo namešчени so čč. gg. novomašniki: Jožef Kolarič, za duhovnega pomočnika v Grižah; Jakob Palir za kapelana v Leskovcu; Andrej Bračič pri sv. Egidiju pri Turjaku; Fr. Hlastec v Vitanju; Karol Kumer v Vidmu, in Jožef Trafenik v Šmartnu pri Slov. Gradcu.

Svarilo: Ne pustite pri cerkvah prodajati medenj s pohujšljivimi listki! (Več prihodnjič.)

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo Č. g. župnik Ant. Lovšin 2 gld. 50 kr. — Sad neke prijateljske zabave iz Š. 1 gld. 50 kr. — »Za kruhe sv. Antona« N. 50 kr. — Č. g. župnik Jož. Škofic 1 gld. 50 kr. — A. B. »za kruhe sv. Antona« 1 gld. — Neim. po č. g. kapl. 1 krono »za kruhe sv. Antona,« da bi ji ljubi Bog dal trdno zdravje. —

Za sv. Detinstvo: Gspdc. J. M. Pfefererjeva 5 gld. — Neimenovan s Krasa 1 gld.

Za frančiškansko cerkev v Ljubljani: »Za kruhe sv. Ant.« Barb. Beseljak 50 kr. v porabo za popravo frančiškanske cerkve.

Za novo cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Dve osebi na čast sv. Jožefu in v dober namen; ena 1 gld., druga 4 gld.

Za cerkev presv. Serca Jezusovega v Ljubljani: Neimenovana s Krasa 1 gld.

Za bratovščino sv. Petra Klaverja: Gspdc. J. M. Pfefererjeva 4 krone.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Ljudmila iz Dom. ulic 2 gld — Iz Zapog č. g. župnik Mart. Narobe 10 gld.

Za razne katol. misijone: Iz Zapog čast. gosp. župnik Mart. Narobe 5 gld.